

„Kako bo vam znana? Vi niste panslavist, tudi jaz nisem, pa zatožen sem zastran panslavizma, zatožen in očrnjen, ker znam nekaj več slovanskih jezikov nego vsi birokrati naše dežele skupaj.“

„Živio, živio, živio! Gospodje prijatelji, predlagam na zdravje prijatelju, ki to tudi zasluži, zopet ‚ex‘.“ Ostali kos napitnice se je Dobravec razblinil med govorom v kupico, kamor je gledal in polagal navdušujoče besede.

„Ex“ ni veljal. Rus je želel, naj se v to ime zapoje še: „Hej Slovani!“

In sonorni bariton Pavčičev jo je takoj ubral, s svojim predlogom propali Dobravec jo je vrezal čez, Šenica in Rus sta drgnila bas, kakor sta vedela in znala.

Bog je z nami, kdor preti nam, ga če Perun podreti.

„Tresk! Tako!“ potrdi Rus na sinočnji račun. „Kumšija! Ali ni prav tako? Tresk! Pa naj bo! Vrag ga vzemi, kdor ni naroden. Vse izdajice steri Perun!“

„Tresk!“ zapodi še Dobravec kupico ob tla, zato zleti pa še Pavčičeva v kot: ta se pa ni razbila, ker se je gospodarju zdelo škoda računa.

„Plačam jaz!“ zahrešči Šenica.

Ta hip se pa prikaže na vratih odločni in lepi obrazek gospe kumice:

„Ajte no! Ti zlomek ti! Si pa res obnorel. Bog mi grehe odpusti! Saj sem rekla, da te bo poslanstvo in Selišče popolnoma zmešalo! I, Bog vam daj pamet vsem skupaj!“ Rekši ugasi luč, vzame žveplenke, vrže

ključke od kleti po veži in odide jezno v kuhinjo, od koder je štiriperesna deteljica poparjena slišala trde korake gori po stopnicah na kraj hišnega miru in pokoja, v spalnico, katere duri so se tako odločno zaprle, da je Pavčič popolnoma obupal.

„Vraga, kaže, kakor bi bila gospa kumica pijana, ne pa mi“, priloži Rus, ki ni imel navade na odločnem mestu skrivati svojih mislij.

„Pst, kumšija!“ ga očetovsko posvari Pavčič; „to je itak že od sinoči, kaj hočete? Nekaj preveč uganjamo.“

Molče je vsakdo pobral svoje reči, kolikor jih je mogel doseči v temi, pobral tudi svoje ude in jih nesel na cesto. Voznik je godrnjaje napregal, ker ni utegnil izpiti še tisto malo kapljic, kar mu jih je pristav renčeč privoščil.

Predno pa so se ločili, so si razdelili delo: dva morata ljudi nagovarjati za Pavčiča in jim obetati vse, kar bodo zahtevali, tudi železnico; morata zabavljati nasprotnikom, zlasti večnemu kandidatu in večnim kandidatom, ker nimajo gladkega jezika, ne držé z nižjim ljudstvom in hočejo s poslanstvom le sebi postaviti stol, s katerega bi mogli plezati više in više; oba morata pa gibanje obeh strank poročati časopisju. Rus je še nekaj dostavljal, kako bo za smotke, poštné znamke in pijačo, a Pavčič ga je sunil pod rebra: „Tiho! To se vse dobi.“

Navzlic vsem tem bojnim pripravam je Šenica domov se vozeč ugibal, katere slovenske knjige bi posodil Irenki. (Dalje.)

Na oknu . . .

Na oknu tiho si slonela,
zamišljeno v daljavo zrla;
a ko pogled si v me uprla,
si živo v lice zarudela.

Sedaj pa tvoj pogled žareči
ko ogenj v dnu srca me peče,
in iz spomina iti neče
obrazek tvoj, živo rudeči.

Narjan Pretko.